

Böszörményi Gyula: Lúzer Rádió, Budapest! A Béla-irtó hadművelet (részlet)

Fogalmam sincs, mikor aludtam el.

Csak annyi biztos, hogy egy pillepalack keserves recsegés-ropogására ébredtem, s a váratlan zajtól úgy megrémültem, hogy véletlenül elsütöttem az íjpuskát. Az egész olyan volt, mint egy lassított felvétel:

...felpattan a szemem (érzem, hogy a bal oldali kissé ragad a csipától)...

...megpillantok egy alakot, aki gyertyafényről övezve emeli a lábát, hogy ismét a makacs pillepalackra taposson...

...a galambtrottyba mártogatott nyílvesző kiröppen a résen, amit leskelődésre szántam (könyörgöm, mennyi lehet ennek az esélye?!).

... a rongyos tornacsukába bújtatott láb a pillepalackhoz közelít...

...a nyílvesző átszáguld a légtéren, és megborzolja a palacktaposó barna haját...

...a tornacsukás láb lecsap, hangosan ropog a műanyag...

...a tapadókorong a falnak csapódik, rászívja magát az olajfestékre, és ott marad...

...a tornacsuka berúgja a sarokba az immár sztrádamacska vastagságú pillepalackot, miközben a srác – oda sem figyelve – megvakarja a fejét (pont ott, ahol a nyílvesző átrendezte a frizuráját)...

A Toronylakó tehát hazatért!

Három órán ár figyeltem őt. Velem egykorú lehet. Szeret régi rockzenét dúdolni. Nagyon szakadt, és olyan bűdös, hogy a szagát még a búvóhelyemen is éreztem. Viszont gyertyafénynél Rejtő-képregényt olvas, és a poénokon jókat röhög. Késsel tud konzervet nyitni, és evés után a kanalat a pulcsija ujjába, azt meg a farmerjába törli. A gyertyákkal nagyon óvatosan és takarékosan bánik; a szétfolyt viaszt összegyűjti, felolvasztja és cipőfűzőből új kanócot állít bele. Felnőtt télikabátba és dohányszínű sötétítőfüggönybe takarózik, a párnája egy köteg Magyar Nemzet. Rémálmok gyötrik. Sokat vakarózik. Álmában korog a hasa, ami nem is csoda, hisz vacsorára csupán egy májkonzervet evett (kenyér? – felejtsd el!), desszertnek pedig egy fél csokis kekszet, amit a dzsekije belső zsebében őrizgetett, ahonnan végül még a morzsákat is kicsipegette.

Mikor már biztos lehettem benne, hogy mélyen szunyál, csendesen leléptem. Épp az ajtót húztam be magam után (nem akartam, hogy a srác miattam kapjon tüdőgyulladást), mikor az a rohadt tapadókorong megadta magát. A nyílveszőm halk koppanással landolt a fal tövébe halmozott szemétben. A srác mérgesen mordult, de nem ébredt fel: biztos hozzászokott, hogy a csótányok meg az egerek egész éjjel balhéznak körülötte.

Pocsékul érzem magam. Folyton csak arra tudok gondolni, vajon ki lehet ő, és hogy kerülhetett ilyen helyzetbe. Lehet, hogy a szülei éppúgy kölcsönt vettek fel a banktól, mint a mi ősünk, csak épp nekik nincs Guszti bájuk, aki segíthetne, mikor minden kötél szakad?

Francba, akár én is lehetnék az a srác!

Na jó, húzok haza lezuhanyozni, és talán egy szendőt is összedobok, amit aztán a szobámban fogok megenni...

Mert nekem van **hol** zuhanyoznom, van **miből** szendvicset csinálnom, és szobám is van, ahol benyomhatom a szendőt abba a nagy arcomba, amivel nemrég még egy vacak csokit is sajnáltam a Toronylakótól!

Utálom magam. És persze titeket is, akik most a kényelmes, meleg szobátokban hallgattok engem! Na cső!... KATT